

NOVÝ DOMOV

Štístko

Ellen Milesová

bambóok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Štístko

Ellen Milesová

*Craigovi,
s láskou a vděčností*

Kapitola 1

„Dneska není úplně nejlepší počasí na stanování.“ Kájova maminka pohlédla na nízké šedé mraky a zamračila se. Vycouvala autem z příjezdové cesty na silnici a zapnula stěrače. „Jsi si jistý, že chcete stanovat zrovna dnes?“

„Rozhodně,“ odpověděl Kája. Ani za mák mu nevadilo, že mrholí. Už se nemohl dočkat. Otočil se, aby zkontroloval své tábornické vybavení, které zabíralo celé zadní sedadlo. Bylo tu všechno? Měl spacák, úplně nový stan a nafukovací matraci. V batohu měl kromě toho ještě sbalené pyžamo, baterku a zubní kartáček. V pořádku. Byl připraven. „Bude to skvělý trénink na letní stanování se skautským oddílem.“

Kája se otočil zpátky dopředu zrovna ve chvíli, když projížděli kolem domu jeho

nejlepšího kamaráda Sama, který bydlel hned vedle nich. Měl trochu výčitky svědomí, protože Samovi o stanování na zahradě u svého nového kamaráda Davida nic neřekl.

Kája Davida moc dobře neznal. Vlastně ho pořádně neznal nikdo. David chodil do stejné třídy jako Kája a Sam. Byl to malý a plachý chlapec se slabým, tichým hlasem. Jeho rodina se do města přistěhovala před několika měsíci a David za celou tu dobu ve třídě pronesl sotva pár slov. Občas člověk skoro zapomněl, že tam David je.

Ale v posledním týdnu se věci změnily. Všechno začalo v pondělí o přestávce. Kája hrál s ostatními na hřišti kopanou, když vtom si všiml, že na Davida u prolézaček dorážejí nějací třetáci.

David vypadal vyděšeně a nešťastně a Kája nevěděl, co má dělat. Paní učitelka, která měla na hřišti dozor, se právě u houpáček snažila utišit plačící dítě ze školky.

„Davide!“ zakřičel Kája. „Potřebujeme tě do týmu!“ Ukázal na pravou stranu hřiště,

kteřá byla poblíž houpaček. Nikdo na tu stranu nikdy nepřihřával, ale nebylo by špatné mít tam někoho jen tak pro případ.

David nejprve vypadal překvapeně. Pak se ale protlačil mezi dotěrnými třetáky a doběhl se na své místo na hřišti. Když ho později Kája pochválil za skvělou hru, David jen sklopil oči. Odkašlal si, jako by chtěl něco říct, ale nevydal ani hlásku.

V úterý při volné hodině čtení Kája mávnutím ruky pozval Davida, aby si k němu přisedl. Seděli spolu v koutě místnosti, hned vedle klece s jejich třídním morčetem, a v tichosti si četli. Těsně před zvoněním se Kája zeptal Davida, co čte, a David zamumlal pár slov. Ve středu Sam nebyl kvůli nemoci ve škole a Kája podržel Davidovi vedle sebe Samovo obvyklé místo při obědě. V hlučné jídelně nebylo vůbec snadné přimět Davida k hovoru, ale když se ho Kája zeptal na jeho oblíbená jídla, docela hezky si popovídali. (Kája hlasoval pro pizzu a David zase pro zapéčené sýrové sendviče.)

Od té doby si spolu Kája s Davidem každý den chvilku povídali. Kája vyprávěl Davidovi o tom, jak jeho rodina poskytuje dočasnou péči štěňatům bez domova. „To znamená, že se o ta štěňata staráme, než jim najdeme tu správnou rodinu.“ Vyprávěl mu i o své starší sestře Líze, mladším bráškově Adámkovi a o tom, jak moc mají i oni rádi štěňata. A také vyprávěl Davidovi o Brokovi, nejlepším psovi na světě, které k nim původně přišel jen do dočasné péče, ale nakonec se stal trvalým členem jejich rodiny.

David neměl psa ani sourozence. Postupně se ale Kájovi svěřil, jak spolu s rodiči rád chodí na výlety po horách, jezdí na kole a jak každé léto vyražejí společně stanovat. Loni byli ve Velkém kaňonu.

„Já pojedu stanovat poprvé v životě letos v létě se skauty,“ řekl Kája Davidovi. Věděl, že se to s výletem do Velkého kaňonu nedá srovnávat, ale stejně se na to moc těšil. „K Vánocům jsem dostal stan, tak jsem připravený.“

„A umíš ho postavit?“ zeptal se ho David.

„No, úplně ne.“ Kája neměl ponětí, jak se takový stan staví.

„Když s ním někdy přijdeš k nám, můžu ti ukázat, jak se to dělá. Už jsem jich postavil spoustu.“ Byla to jedna z nejdelších odpovědí, které David kdy řekl.

A tak vznikl nápad s pátečním stanováním u Davida na zahradě. Bude to paráda. David mu řekl, že hned za jejich domem je les a potok, takže to bude skoro jako opravdové stanování v divočině. Kája se už nemohl dočkat. Vůbec mu nevadilo, že zem bude promáčená, protože během posledních dvou týdnů pršelo skoro denně. Ani se nebál hadů nebo hmyzu. Do jeho nového stanu se nedostanou. A nebál se ani tmy, protože měl skvělou svítilnu s úplně novými baterkami.

Jediné, co mu trochu kazilo náladu, bylo pomyšlení na Sama. Kája věděl, že kdyby se Sam dozvěděl, že stanoval u Davida, bylo by mu to líto. Kája a Sam spolu chodili do skauta a pečlivě se připravovali na své

úplně první stanování, které je čekalo v létě. A najednou se Kája chystal na úplně první stanování už teď. Ale bez Sama.

Káju napadlo, že se Davida zeptá, jestli by mohl pozvat i Sama. Ale něco mu říkalo, že to není dobrý nápad. David už neměl problém si s Kájou povídat, když byli sami. Ale když se ocitl ve větší skupině dětí, byl stále hodně plachý. A Sam... no, Sam nebyl plachý ani trochu. Vlastně byl naprostým opakem. Kdybyste dali Sama a Davida do jednoho stanu, veškerý hovor by obstaral Sam a David by se vůbec nedostal ke slovu. Navíc Sam zatím ani netušil, že se z Davida a Káji stali přátelé.

Když Kája dorazil k Davidovi, snažil se všechny nepříjemné myšlenky vyhnat z hlavy. Kluci se hned pustili do práce a rozložili stan vzadu u malého potoka, ze kterého teď byla spíše říčka. Po všem tom dešti byl mnohem širší a hlubší než obvykle. Zahrada u Davida domu skutečně vypadala jako divoká příroda, zvlášť díky hustému lesu kolem potoka. A David toho o stavění stanů věděl

opravdu hodně. Ukázal Kájovi, jak pozná, kam má dát kterou tyčku od stanu. A i když nepřestávalo mrholit, klukům to nevadilo. Když byl stan konečně postavený, vypadal dokonale. Nafoukli matrace, položili na ně spacáky a vrátili se do domu na večeři.

Davidova maminka upekla sekanou, jedno z Kájových nejoblíbenějších jídel. Dvakrát si přidal a dal si i pořádnou porci kečupu. Ze zdvořilosti si také vzal trošku salátu a pečenou bramboru. Po večeři ještě dostali čokoládové sušenky a zmrzlinu. Kája byl nacpaný k prasknutí. Když viděl, jak se Davidovi rodiče usadili na velké pohodlné pohovce a pustili si film, skoro si přál, aby zůstali s Davidem taky doma. Ale nahlas by to nikdy neřekl, vždyť už měli všechno nachystané.

Převlékli se do pyžam, vyčistili si zuby a popřáli Davidovým rodičům dobrou noc. Pak si vzali baterky a vyrazili do vlhké, sychravé noci.

Ve stanu to bylo parádní. Jako byste byli venku, ale zároveň v bezpečí a pohodlí svého

vlastního malého domku. Když si kluci vlezli do spacáků, nechali ještě chvilku rozsvícené baterky a povídali si.

Kája dával Davidovi své oblíbené hádanky, třeba: „Jaké má kapr oči? No přece vodotěsné.“

A David zase Kájovi vyprávěl o místech, kde byl s rodiči kempovat. „Zítra ti ukážu svou sbírku turistických nášivek z národních parků.“

Nakonec zhasli baterky a chystali se spát.

Kája ležel ve spacáku a poslouchal, jak déšť bubnuje na stěny stanu. Venku byla zima a sychravo, ale jemu bylo krásně teplo. Zem se mu nejdřív zdála i přes nafukovací matraci hrozně tvrdá, až si myslel, že snad ani neusne. Na chvíli ale usnout musel, protože další, co slyšel, bylo až hlasité dunění a děsivé burácení.

Kája se zprudka posadil, najednou byl úplně probuzený. Déšť jim nad hlavami bušil do plachty stanu. Vítr hučel v korunách stromů a stan se celý otřásal.

Prásk! Blesk osvítil Davidovu vyděšenou tvář. Už byl také vzhůru. „Možná bychom měli...“ začal Kája, ale vtom uslyšel Davidova tatínka, jak na ně zvenku volá.

„Kluci, honem ven!“ Davidův tatínek musel křičet ze všech sil, aby ho přes déšť a vítr slyšeli. „Je nejvyšší čas to zabalit a utábořit se v domě.“

Kája viděl, že do stanu už začíná prosakovat voda. Popadli s Davidem baterky, rozeznuli stan a vylezli ven.

„To je bouřka, co?“ zavolal na ně Davidův tatínek přes rameno a vedl je k domu.

Když došli ke dveřím, Kája se otočil, aby se naposledy podíval na svůj stan. Odfoukne mu ho ten strašný vítr, aniž by v něm strávil jednu jedinou celou noc? Namířil baterkou na zahradu – a uviděl něco nečekaného.

„Páni,“ otrásl se hrůzou.

David se podíval stejným směrem. „Co to je?“ zeptal se rozechvělým hlasem.

Kája se snažil držet baterku pevně, aby se kužel světla netrásl. V temném lese neviděl

nic než dva jasné, zeleně zářící body. Oči! Svítily ze tmy a upřeně se na něj dívaly. Čí oči to byly? Najednou se ozvalo ohlušující zahřmění. Rozeklaný blesk ozářil celý dvorek, takže bylo vidět jako ve dne – ale jen na vteřinu. Vzápětí vše potemnělo a Kája zamžoural do tmy. Nemohl uvěřit tomu, co v tom záblesku světla viděl. Pak se ve světle jeho baterky něco pohnulo a zelené oči zmizely.

„Tak pojďte, kluci,“ pobídl je Davidův tatínek z verandy a přidržoval jim dveře.

„Počkat!“ Kája stál jako přikovaný. „Myslím, že jsem tam viděl štěně.“

Kapitola 2

Davidův tatínek došel ke Kájovi, aby se také podíval. Prozkoumal baterkou celou zahradu, ale ve žluté záři světla nebylo vidět nic než velké stříbřité kapky deště. „Možná to byl jen mýval nebo tak něco,“ poklepal Káju po rameni. „Co by tu v téhle příšerné bouřce dělalo štěně?“

Ve dveřích se objevila Davidova maminka a rozsvítila světlo na verandě. „Kluci, vždyť už musíte být úplně promočení. Pojdte dovnitř.“

„Ale já musím...“

„Ty teď musíš jít dovnitř. Nemůžeš zůstat venku v tom nečase,“ popohnala Davidova maminka Káju.

Kája chtěl jít to štěně hledat, ale Davidova maminka mu to nedovolila. A měla pravdu. Kája byl celý promočený a taky mu byla pořádná zima. Taková zima, až drkotal zuby.

A tak se vydal za Davidem a jeho tatínkem do domu.

„Sundejte si ty mokré věci, vezměte si tohle a šup do postele,“ podala jim Davidova maminka suchá pyžama. „Za chvílku vám bude teplo.“

I když David neměl sourozence, měl v pokoji palandu. Kájovi připadala jako ta nejlepší postel na světě. Záviděl kamarádovi, že si mohl každý den podle nálady vybrat, jestli bude spát nahoře, nebo dole.

Oba kluci si oblékli suchá pyžama, a i když Kájovi bylo trochu krátké, byl rád, že nemusí zůstat v mokrému.

David vylezl na horní postel, posbíral figurky filmových postaviček, které se tam válely, a shodil je dolů na zem. „Tak kde chceš spát?“

Kája byl už tak unavený, že mu to bylo úplně jedno. „Klidně zůstaň nahoře,“ zívlnal a vlezl si na spodní postel.

Davidova maminka nakoukla do pokoje. „Tak dobrou noc, kluci. Stanovat budete příště,“ řekla a zhasla světlo.

Kája si myslel, že hned usne, ale nešlo to. Místo toho jen ležel v posteli a myslel na to, co viděl venku. Představoval si tu malou, špičatou šedobílou hlavičku, kterou ve světle blesku zahlédl mezi kapkami deště. Mývalové přece nejsou šediví, nebo ano?

Kája chvíli ležel na zádech, potom se převrátil na pravý bok, pak na levý a nakonec na břicho. Vůbec se mu už nechtělo spát. A taky se bál. Měl strach o to malé ubohé štěňátko, které bylo venku v tom dešti úplně samo. Určitě se někomu zaběhlo a v té bouři nenašlo cestu domů. Možná by se mohl vykrást ven a zkusit ho najít.

Do domu se opřel prudký poryv větru a zaduněl hrom, až se okna otřásla. Prudký déšť bušil do střechy. Kája se ještě víc zachumlal do deky.

Nad sebou uslyšel vrznout horní postel, jak se David přetočil z jedné strany na druhou. A pak znovu. „Davide?“ Kája natáhl ruku a dloubl do matrace nad sebou. „Spíš?“

David se naklonil dolů přes okraj postele. Kája ve slabém světle, které do pokoje prosvítalo z chodby, uviděl obrys Davidovy hlavy. „Vůbec,“ zašeptal David. „Pořád musím myslet na to – já nevím, co to bylo.“

„Bylo to štěně,“ odpověděl Kája. „Jsem si tím jistý.“

„Taky si to myslím,“ přikývl David.

„Chci ho jít hledat,“ prohlásil Kája.

„To nejde! Máma by se děsně zlobila.“ Blesk zvenčí osvětlil Davidovu tvář s vystrašeným výrazem.

Kája věděl, že má jeho kamarád pravdu. A v tu chvíli byl docela rád, že tu není Sam. Sam by ho totiž nejspíš přemlouval, aby se hned vydali to štěně hledat, bouřka nebouřka. Ale Kája věděl, že by to byla hloupost. To štěně teď už může být kdekoli. Snad našlo bezpečné místo, kde se schovalo před tím hrozným nečasem. „Ale hned ráno se po něm půjdeme ven podívat, jsi pro?“

„Jasně,“ Davidova hlava zmizela a za minutku Kája slyšel, jak si David povzdechl

a ještě jednou se na posteli překulil. Potom se Kája taky převalil, zavřel oči a za chvíli už spal.

Když se probudil, v pokoji bylo světlo. „Vstávej!“ šťouchl do horní matrace. „Už je ráno. A bouřka je pryč.“

David přehodil nohy přes okraj postele a slezl po žebříku dolů. „Tak jdeme. Máma s tátou si v sobotu vždycky přispí. Vsadím se, že to štěně najdeme dřív, než se vůbec probudí.“

Převlékli se, seběhli dolů a rychle si to namířili ven, ani se nenasnídali. Zahrada byla úplně rozmočená. Kájův stan sice pořád ještě stál, ale byl celý prohnutý a kolem něj byly samé louže. Potok byl plný bahna a hnědé vody, skoro přetékal z koryta. Všude ležela spousta polámaných větví. Ale sluníčko už svítilo a ptáci na stromech zpívali.

„Tak kde začneme?“ rozhlížel se David po březích potoka.

Kája stál u promáčeného stanu. „Myslím, že to štěně bylo někde tady, když jsem

uviděl ty jeho zářící oči,“ ukázal prstem na místo opodál. „Možná si chtělo prohlédnout ten stan.“

„Doufám, že zůstalo na tomhle břehu,“ pohlédl David s ustaraným výrazem na divokou vodu valící se potokem. „Jakmile je voda takhle vysoko, mám zakázáno se k potoku přibližovat. Když tatínek říká, že to je moc nebezpečné pro mě, co teprve pro malé štěně. Vidiš, tady normálně bývají kameny, na které se dá stoupnout,“ ukázal David na úzkou část potoka. „Ale když začalo pršet, zmizely pod vodou.“

„Páni, je to docela síla!“ souhlasil s kamarádem Kájá. Asi to opravdu bylo nebezpečné, ale jemu se líbilo, jak se voda v potoce valí a stříká.

„To nic není.“ David do vody hodil klacek a oba se dívali, jak v silném proudu rychle mizí. „Měl jsi to vidět minulý týden,“ řekl a vydal se proti proudu.

Kájá vyrazil za ním. Brodili se bahnitou cestou podél potoka a zrakem pročesávali

porost na obou březích, jestli někde nezahlédnou malé štěně. Kájovy tenisky byly brzo celé špinavé od mazlavého bláta, ale on si toho ani nevšiml, protože byl plně soustředěný na hledání psích stop. „Nic,“ zamumlal si pro sebe zklamaně. „Děšť už všechny stopy dávno smyl.“

„Hele!“ zavolal David zepředu. Stál u velikého balvanu a mával na Káju. „Koukni se sem.“

Kája k němu rychle doběhl. David ukazoval na místo, kde přes cestu ležela velká kláda. Pod ní byl malý prostor, který vypadal jako jeskyňka, takže byl chráněný před deštěm. V zaschlém bahně tam byly vidět zvířecí stopy.

Kája se sehnul, aby lépe viděl. Ano! Vypadalo to přesně jako stopy jejich Broka. Velký otisk polštářku a kolem něj čtyři menší otisky. Mezi dvěma otisky drápků si na světlém, zaschlém bahně všiml rezavě hnědé skvrny. „To není mýval.“ Kája cítil, jak mu srdce buší vzrušením. „To je určitě psí stopa. A vypadá

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový domov – Štístko.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.